

1561 2. Beh. af Forfl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1877 til 31. Marts 1878. 1562

naar den ærede Ordfører før sagde, at han ikke kunde finde noget Lovbud, hvorved det var forbudt at ophæve bestaaende Statsinstitutioner paa Finantsloven, saa forholder det sig nok dermed ganske paa samme Maade, som det gif Dommeren i Vessels bekendte Digt om Smeden og Bageren, som sad og bladede i Lovene og Forordningerne, men ikke kunde finde noget Lovbud hvori det var forbudt „for Smed at rette Bager.“ Dette kan ganske vist være foruroligende for En, men, som sagt, jeg tror ikke, at det er rigtig Alvor dermed. Jeg tror, at denne „den danske Comoedies Ligbegængelse“, hvorom der tidligere er skrevet en Farce af Holberg, som er meget morsom, ogsaa her i Thinget har en overveitende morsom Karakter.

Winther: Da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg indskrænke mig til et Par ganske korte Bemærkninger i Anledning af to Endingsforslag, som ere stillede ved dette Afsnit. Det ene er det, som angaar Stiftsmidlernes Inddragelse i Statskassen. Med Hensyn dertil vil jeg sige, at en Omordning af de geistlige Embedets Lønning har været tilfattet i mange Aar og fordret fra Repræsentationens Side. En Side deraf var, at man skulde borttage de overflødige Indtægter fra de høist lønnede Embeder. Det forekommer mig, at da det ikke er lykkedes ad Lovgivningsveien at faae dette sat igjennem, er det heldigt, at der fra Administrationens Side arbejdes paa at imødekomme dette Onse fra Lovgivningsmagtens Side, navnlig fra dette Things Side, og jeg skal derfor udtale min Glæde over, at Ministeren har grebet Leiligheden til at besklippe de Præstefald, som nu ellers vilde vedblive at være for store, hvis dette ikke var sket. Det glæder mig ogsaa, at Ministeren har imødekomet Folkethingets Onse og bortfolgt Præstegaardsjorder og navnlig har søgt at faae dem solgt i smaa Parceller, saaledes at mange Smaafolk kunde blive Giere af Jord. Hele denne Side af Sagen er jeg glad ved, hvad enten man kan sige, at den brugte Fremgangsmaade er strengt berettiget eller ikke, dette Spørgsmaal vil jeg ikke her fremdrage. Jeg anser det for en nyttig og heldig Foranstaltning fra Ministerens Side. Naar derimod Ministeren skulde ville anvende de saaledes samlede Midler paa en Maade, som han finder rigtig efter sin ensidige Ansuelse, saa kan jeg ikke Andet end dele Fler-tallets Betragtning, idet jeg ikke kan anse ham berettiget dertil, og jeg skal derfor stemme for det Forslag, som gaar ud paa at optage dem paa

Finantsloven, som det er foreslaaet i Endingsforslaget til § 9. Jeg skal forøvrigt bemærke, at det er saa meget rimeligere, at man tager disse Midler til Indtægt paa Finantsloven, som der paa § 21 findes et Beløb af omtrent 38,000 Kr. anvendt til forskjellige kirkelige Diemed, navnlig disse Poster: „Tillæg til utilstrækkeligt lønnede eller selvsændig Indtægt saunende Embeder og Virksomheder . . . 15,000 Kr., Understøttelser til Kapellanhold . . . 4,000 Kr., Bodtgjørelser til geistlige Embedsmænd i Anledning af Stattevaesnets Omregulering . . . 16,000 Kr., Bodtgjørelse for Afavn af Embedsindtægter for en under Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvaesenet hørende Embedsmand . . . 2,400 Kr.“ Det er nogle aarlig tilbagevendende Udgifter, som der er opført til kirkelige Diemed. Jeg finder det altsaa ganske i sin Orden, at, naar der er sparet nogle Midler fra Embeder, som det vilde have været vigtigt at lade vedblive at være saa høje, som de hidtil have været, saa er det i sin Orden at optage dem paa Finantsloven, for derved at kompensere eller oppeie de Udgifter under § 21, som jeg her har nævnt. Skulde det i Tiden ikke lykkes at faae den Post optagen, som er foreslaaet under § 9, vil jeg tillade mig at henstille til Finantsudvalget, om det ikke vil lade disse Poster udgaa af § 21, saa vilde man jo ad anden Vej, hvis man kan faae Medhold deri af Lovgivningsmagten, kunne skaffe sig disse Indtægter, saa behøver Statskassen ikke at give disse Tilskud. Løvrigt glæder det mig at høre, at Ministeren har vedkjendt sig, at han er villig til at optage det Forslag, som engang tidligere er fremkommet fra ham; hvis dette skulde blive optaget, hvad jeg haaber at Udvalget vil overveie, om det kan gjøre, vilde vi paa eengang være fri for den hele Række, som endnu lever hos Adskillige, at Kommunerne skulde være dem, som have nogenstørst Adkomst til at raade over de Midler, som her omtales, og som nu almindelig erkjendes at være Statsmidler. (Th. Nielsen: Der er nogle, der tro, at det er Kirkens Midler.) Ganske vist, men det var derfor godt, om vi fik gjort en Ende derpaa; det skulde vi have gjort for længe siden, saa vilde vi for længe siden have naaet til mange kirkelige Forholds Ordning. Det er en Paastand, som er fremkommen fra flere Maend, og jeg er indrer blandt Andet, at en af de Grunde, hvorfor Tscherning arbejdede saa meget paa at faae Tjenden optagen paa Finantsloven, var, fordi han sagde: Naar vi først have Naadighed over Penge-midlerne, skulde de se, hvor let det gaar med den